

121446

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ
ΑΘΗΝΩΝ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΝΥΚΤΑ

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ ἱστορικοῦ ἔτους 1862 εἶχα τὴ δόξα, ἕνδεκα χρονῶν τότε παιδί, νὰ προβιβασθῶ εἰς τὸ Σχολαρχεῖο τοῦ Πειραιῶς.

Ὁ σχολάρχης μου, ἕνας κακομοίρης γέρος, μὲ πολὺ τριμμένο ἐπανωφόρι, ἔπου κάπως τοῦ γῦξενε τὴν ἀμυντικὴν του δύναμι ἐναντίον τοῦ χειμῶνος ἕνας μποζᾶς, κι' αὐτὸς τριμμένος, μᾶς εἶχεν εἰπεῖ ὅτι τὴν ἄλλη μέρα πρέπει νὰ πᾶμε πρῶτ' πρῶτ' εἰς τὸ σχολεῖο, καθάριοι καὶ μὲ φορτάσιμα, γιὰτὶ θὰ μᾶς παρετάσσε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸν Τινάνειο κήπο, ἐκεῖ ποὺ εἶναι ἡ ἡμικυκλικὴ ἀποβάθρα, γιὰ νὰ προπέμψωμε καὶ μεῖς οἱ μαθηταὶ τοὺς σεπτοὺς μᾶς βασιλεῖς, ἔπου θὰ κατέβαιναν στὸν Πειραιᾶ νὰ ἐπιβιβασθοῦν γιὰ μιὰ περιοδείαν εἰς τὴν Πελοπόννησον.

Αὐτὴ ἡ διαταγὴ μᾶς ἐσκύλιασε] ἔλους τοὺς μαθητάς. Τὸν ἐμισήσαμε ἀμέσως. Τὸν ἐθεωρήσαμε μ' αὐτὴν ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον καταχθόνια ὄργανα τοῦ τριακονταετοῦς τυράννου, ἔπως ἔλεγαν τότε τὸν Ὀθωνα, ὅχι βέβαια γιὰ τὴν ἡλικίαν του, ἔπου μὲ τὸ ἐπίθετον αὐτὸ ποὺ τοῦ εἶχεν δώσει γενικῶς, αὐτὸ καθέννας εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ὑποθέσῃ, ἀλλὰ μετρῶντας τὰ χρόνια τῆς βασιλείας του, ποὺ ἦσαν τριάντα.

Ποῦ νὰ χωρέσουν τότε τὰ μυαλουδάκια μᾶς τὰ μυστήρια τῆς διοικητικῆς ἱεραρχίας, γιὰ νὰ συλλογιστοῦμε, πῶς αὐτὸς ὁ κακομοίρης ὁ σχολάρχης μᾶς δὲν ἔκανε ἄλλο, παρὰ ὅτι τὸν